

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **O. P.**, zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2013, č. j. OAM-43/LE-BE02-K01-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2015, č. j. 49 Az 21/2013 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M **se určuje** částkou 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále též „zákon o azylu“). Žalovaný uvedl, že snaha v České republice pracovat, žít zde se svojí matkou a legalizovat si zde podáním žádosti o mezinárodní ochranu svůj další pobyt není žádnou ze skutečností podřaditelných pod důvody pro udělení azylu taxativně vyjmenované v § 12 zákona o azylu. Žalovaný neshledal pro udělení mezinárodní ochrany dostatečnými tvrzení žalobce o problémech se svými vrstevníky, kteří se mu posmívali a označovali jej jako „černý cikán“, neboť toto dle sdělení samotného žalobce nebyl důvod pro opuštění Ukrajiny. Ohledně nebezpečí hrozícího od žalobcových věřitelů v případě návratu na Ukrajinu uvedl, že se nejednalo o problém se státními orgány, ale o snahu soukromých osob získat zpět finanční prostředky. Navíc od roku 2007, kdy vznikl jeho dluh věřitelům, Ukrajinu několikrát navštívil a vždy se s věřiteli domluvil. Žalobce ani netvrdil, že by proti němu někdo použil jakékoli násilí. Dále žalovaný uvedl, že sama existence rodinných vazeb na území České republiky není důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Nejsou proto podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ani dle § 12 zákona o azylu, ani pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a azylového zákona.

[2] Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Praze. Soud však žalobu rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl. Svoji argumentací se ztotožnil se žalovaným. Navíc soud posoudil vliv změny bezpečnostní situace na případné poskytnutí mezinárodní ochrany žalobci. Krajský soud dospěl k závěru, že tyto změny mohou být pro řízení o udělení azylu relevantní, avšak že žalobci nic nebrání v tom, aby bezprostředně po rozhodnutí krajského soudu podal novou žádost o mezinárodní ochranu. V takovém řízení by byl žalovaný povinen změnu bezpečnostní situace na Ukrajině a její vliv na možnost poskytnout mezinárodní ochranu posoudit.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že jsou dány důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).

[4] Krajský soud dle stěžovatele své závěry prakticky staví na pouhém ztotožnění se s názory žalovaného. S těmi přitom stěžovatel nesouhlasí. Stěžovatel přitom uvádí dva hlavní důvody, pro které žádá v České republice o poskytnutí mezinárodní ochrany.

[5] Zaprvé, stěžovatel je na Ukrajině pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu z důvodu jeho romské národnosti. Stěžovatel při pohovoru zmínil ústrky z důvodu jeho národnosti. Správní orgán ale nikterak situaci příslušníků romské menšiny na Ukrajině nezkoumal, pouze uzavřel, že intenzita útoků a urážek popsaná stěžovatelem nemůže být interpretována jako pronásledování. Dále ani neproověřil, zda diskriminace Romů na Ukrajině nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[6] Za druhé, stěžovatel argumentuje svým rodinným životem v České republice, zejména svým vztahem s matkou, která v České republice trvale žije a je ve špatném zdravotním stavu. Je mezi nimi výlučná a velmi silná vazba. Správní orgán, bez toho, aby se o otázku rodinného života stěžovatele blíže zajímal, rovnou uzavřel, že rodinný život stěžovatele nepředstavuje důvod pro udělení doplňkové ochrany. Měl přitom zkoumat intenzitu tohoto vztahu, neboť uváděné okolnosti mohou být důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[7] Jako třetí argument kasační stížnosti stěžovatel dodává nesouhlas se závěrem krajského soudu ohledně zhoršení situace na Ukrajině. Závěr krajského soudu, že stěžovatel může bez problémů podat novou žádost o udělení mezinárodní ochrany je mylný. Tento mylný závěr vedl soud k tomu, že se ani meritorně nezabýval hrozbou hrozící stěžovateli při vycestování na Ukrajinu. Jedná se totiž o reálnou hrozbu nasazení stěžovatele v rámci ukrajinské armády do probíhajícího válečného konfliktu s Ruskou federací.

[8] Kasační stížnost je dle stěžovatele přípustná, neboť v jeho věci nebyla naplněna základní funkce správního soudnictví, totiž ochrana subjektivních práv jednotlivce. Krajský soud žalobci nevysvětlil, proč jeho žalobní námitky nejsou důvodné a zcela pominul pochybení správního orgánu. Stěžovatel tedy navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření naopak navrhl kasační stížnost zamítnout. Ztotožnil se s krajským soudem. Nad rámec toho uvedl, že stěžovatel měl využít instituty nabízené zákonem č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na Území České republiky, které nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany.

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná. Poté, jelikož se jedná

o věc mezinárodní ochrany, se v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[11] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[12] Podle stěžovatele je jeho kasační stížnost přijatelná z důvodu ad 4, tedy, že rozhodnutí krajského soudu je chybné, což má dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzením, že krajský soud nesprávně posoudil důsledky stěžovatelovy romské národnosti pro řízení o mezinárodní ochraně. Dle stěžovatele tato okolnost je důvodem pro poskytnutí azylu dle § 12 či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud však souhlasí s krajským soudem v tom, že z toho, že se stěžovateli vrstevníci ve škole i mimo ni smáli, že je „černý cikán“, nelze dovozovat, že stěžovatel uváděl tvrzení o jeho pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Aby došlo k aplikaci tohoto ustanovení, musí se totiž jednat o represí ze strany státu z důvodu příslušnosti k určité společenské vrstvě, resp. sociální skupině (viz rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51). Stejně tak tato tvrzení o verbálních ústřích nepředstavují skutečnosti svědčící o tom, že by mu hrozila vážná újma. Posměšky či ústřky, jak interakci s vrstevníky sám stěžovatel v průběhu řízení nazval, zcela zřejmě nedosahují požadované intenzity pro naplnění vážné újmy.

[14] I námitka stěžovatele spočívající v zásahu do rodinného života je nedůvodná. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2006, č. j. 6 As 116/2013 - 43 již jednou posuzoval situaci stěžovatele v souvislosti s možností vyhoštění. V tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že pouhá okolnost, že na území České republiky žije jeho matka, o kterou se stará a k níž má citovou vazbu, neznámá, že by jeho vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného života. Situace stěžovatele je od tohoto rozhodnutí nezměněná, na odůvodnění citovaného rozhodnutí proto soud odkazuje.

[15] Lze tedy shrnout, že ve světle uvedené judikatury stěžovatel v žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné okolnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a stejného zákona. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s krajským soudem v tom, že žalovaný stěžovatelovu žádost správně dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou zamítl.

[16] I ohledně poslední kasační námitky se Nejvyšší správní soud shoduje se krajským soudem. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž v případě, že by byly dány důvody k ochraně stěžovatele před hrozící vážnou újmu v zemi původu, které žalovaný nezohlednil, není důvod aplikovat zásadu *non-refoulement*, pokud přichází v úvahu další řízení, v němž by mohla být ochrana před hrozící vážnou újmu v zemi původu poskytnuta (srov. usnesení rozšířeného

senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 4). Takovou možnost stěžovatel má [srov. § 10a písm. e) zákona o azylu *a contr.*].

[17] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[19] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 1 Azs 48/2015 - 35, byl stěžovateli ustanoven advokát Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovenému zástupci náleží mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby (tj. doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud mu proto přiznal v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 3.100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenými (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci náleží 3.400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2015

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu